

Értékek mentén egy versengő világban

– Mi a legfontosabb számodra, amikor gyereknevelésről beszélsz?

– A gyerek ajándékként érkezik a családba, és az én feladatomban az, hogy elkísérjem őt az útján. Úgy gondolom, mindenkinek van Istentől kapott küldetése, és szülőként az a dolgom, hogy úgy egyengessem a gyerekeim életét, hogy megtalálhassák ezt az utat, és járni is tudjanak rajta.

– Ez azt jelenti, hogy nem kell feladnod a karriered?

– A kettő nem zárja ki egymást. Szerintem a gyerekeinknek is olyan anyára van szükségük, aki több területen is helyt tud állni. Ha kizárólag anya lennék – bár elsősorban természetesen az vagyok –, az beszűkítené a világlátásomat, és kevesebb inger érné a családjunkat is.

– Milyen szerepet játszik ebben a férjed?

– Ugyanazokat az értékeket tartjuk fontosnak. A cserkészetből is idézhetném: Isten, haza, embertárs. Ezek a lényeges dolgok. Természetesen az élet néha felülírja a fontossági sorrendet, de igyekszünk úgy

Halmágyi Ildikó biológus, két kisfiú édesanyja, aki férjével együtt igyekszik legjobb tudása szerint nevelni gyerekeit. Életüknek fontos pillére a cserkészlet, mert hisznek annak a közösségteremtő erejében. Családjuk sok tekintetben hasonló a mai fiatal családokhoz, mindketten dolgoznak, bár most még Ildikó gyereknevelési szabadságon van, de a modern élet kihívásai őket sem kerülik el. Ildikóval beszélgettünk a nehézségekről és természetesen az örömeikről is.

nevelni a gyerekeinket, hogy mindkinek meglegyen a maga szerepe, és senki ne ássa alá a másik tekintélyét.

– Amit most megvalósítasz, az inkább otthonról hozott minta, vagy tudatosan változtattál rajta?

– Tizenévesen gyakran gondoltam, hogy én majd mindent másképp fogok csinálni. Most már látom, hogy sok elem, amit kaptam otthonról, az jó és működött. Nem beszélnék arról, milyen eredménnyel – azt a környezetem ítéli meg –, de a korábbi generációk nevelési módszereiben is voltak értékes elemek, amelyeket érdemes továbbvinni. Számomra például nagyon fontosak voltak az úgynevezett „vasárnapi pillanatok”: a nyugodt, egymásra figyelő együttlétek. Ezt szeretném a fiúkkal is megőrizni.

– Melyek a nap kiemelkedő családi pillanatai?

– A reggel nem a legkellemesebb, de egy hétköznapi reggelnek nem is kell annak lennie. Többnyire a vacsora vagy annak előkészítése meghatározó. Hétfvégén sokkal több idő jut

egymásra: beszélgetésre, közös játékokra, és igyekszünk sokat kint lenni. A szabad, kötetlen játék mindenkinek jót tesz.

– A gyereknevelés addig könnyű, amíg nincs konfliktus vagy korlát. Milyen árnyoldalai vannak?

– Sokszor túl magas elvárásokat támasztok – akár a gyerekekkel, akár a fáradtan hazaérkező férjemmel szemben. Ha az elvárásaim nem találkoznak a valósággal, abból konfliktus lesz. Ilyenkor nagyon fontos, hogy miképpen oldjuk fel. Nem mindig sikerül úgy, ahogy szeretném, de nem baj, ha a gyerekek néha azt látják, hogy valami nem működik. A lényeg, hogy emberileg tudjunk hozzáállni, megbeszélni, megoldást találni.

– Amikor elképzelted a családot, ilyennek képzelted?

– Nem voltak konkrét elképzeléseim. Nincs olyan emlékem, hogy hat évvel ezelőtt, amikor már téma volt a gyerekvállalás, elképzelttem volna, milyen lesz tíz év múlva. Talán jobb is így: nincs irreális elvárásom.

– Nálatok ki neveli a gyereket?

– A nevelésben mindketten részt veszünk, jelentős döntést nem hozunk egymás tudta nélkül. Ha a gyerekekkel töltött időt nézzük, akkor nagyobb része rám hárul.

• Interjú

– **Kik vesznek még részt a nevelésben?**

– Ha minden jól megy, szeptemberben az egyik fiunk iskolát kezd, a másik bölcsődébe megy, én pedig visszamegyek dolgozni. Ez nagy kihívás lesz. Szeretnénk, ha reformá-

tus intézményekbe járnának, mert az ott képviselt értékrend egyezik a miénkkel, így nyugodt szívvel engedhetem őket óvodába, iskolába. Úgy gondolom, hogy minél több hatás éri a gyermeket – akár rossz is –, annál jobban formálódik a személyisége, és megtanul válogatni. Ezért elég tág azok köre, akik részt vehetnek a nevelésükben: nagyszülők, keresztszülők, cserkészek, a lehető-segikhez mérten.

– **Rábízod másokra a gyerekeidet?**

– Igen, ez nem okoz gondot. Persze vannak instrukcióim, és nem bíznám bárkire, de a szűk családra, cserkészbarátokra nyugodt lélekkel.

– **Mit vársz el a pedagógustól, aki a gyerekeidet neveli majd?**

– Fontos számomra, hogy keresztény szellemben végezze a munkáját, és hivatásként tekintsen rá. Szeretném, ha a gyerekeket együttműködésre tanítaná egy olyan világban, amelyben minden a versengésről szól. Zavaró lenne, hogy a kisfiam, amint közösségbe kerül, máris versenyezni kényszerülne. Bízom benne, hogy az iskola egyfajta védett közeg lesz, és nem csöppenünk rögtön a versengés mély vizébe. Úgy látom, az én gyermekemnek nem arra van szüksége, hogy versenyeztessék.

– **Mennyire engedhető át a nevelés, ha nem teljesen egyeznek az elképzelések?**

– A gyerek tud alkalmazkodni, el tud fogadni más normákat is, főleg, ha térben elkülönülnek. Például más-hol néz tévét, de otthon nem. Tudja, hogy a tévézésnek otthon nincs helye, de azt is, hogy mástól ezt nem várom el, és emiatt nem fogok konfliktusba keveredni egy számomra fontos emberrel.

– **Hogyan formálódik a gyerekek Isten-képe?**

– Kevével esti rituálénk a meseolvasás, a babaképek nézegetése és az imádkozás. A mese után keresek hat képet a kicsi korából, ezeket megnézzük, majd imádkozunk. Van egy ima, amit az óvodában tanult, és büszke rá, hogy az ő imádságát mondjuk. A Miatyánkot is hamar megtanulta. Nemrég próbálkoztam azzal, hogy soroljuk fel, miért lehetünk hálásak. Azt hittem, ez még korai neki, de ő nem felejtette el, és rendszeresen kérdezi: „Anyá, te mi-

ért vagy hálás?” Aztán ő is sorolja: „Hogy szerethetem Istent. Istent szeretem a legjobban, aztán anyát, apát, a testvéreimet és magamat. Te, anyá, te szereted magad?” Nagyon érdekes, milyen kérdések foglalkoztatják. Ebben nagy szerepe van az óvodai vallásórának, az imával kezdett és zárt napoknak, az istentiszteleteknek. Sokszor érzem, hogy jó, hogy egyházi oktatásban vesz részt, mert én nem mindig érzek rá, mikor és hogyan kellene tanítani. De nem szeretném, hogy ez kimaradjon az életéből.

– **Vannak számodra különleges kihívások a gyereknevelésben?**

– Most még kevésbé érzem, de tudom, hogy eljön az idő, amikor

felteszi majd a kérdést: miért érdemes jónak lenni? Miért érdemes követni a Tízparancsolatot vagy a Cserkész törvényt, amikor a világ nem azt mutatja, hogy az jár jól, aki következetesen ezek szerint él? Akkor majd el kell mondanom, én miért élek így lassan negyven éve. Azt látom, hogy a fiatalok életében egyre korábban történnek olyan megdöbbentő dolgok, amelyek megelőzéséért már most dolgozni kell.

– **Tartasz valamitől a gyereknevelésben?**

– Leginkább attól, hogy viszontlássam a saját gyengeségeimet a gyerekeimben. Ezért próbálom őket arra ösztönözni, hogy merjenek kockázatot vállalni, és ne a tökéletességet hajszolják. Ez nemcsak anyagi értelemben fontos, hanem az emberi kapcsolatokban is. Egy átlagos barátságot vagy párkapcsolatot lehet csiszolni, alakítani, nem kell az ideált kergetni. És szeretném, ha a gyerekeim életével kapcsolatos reményeim erősebbek lennének, mint a féltelmeim, és az Istenbe vetett hitet példaként tudnám továbbadni.

– **Számítasz a közösség segítségére?**

– Azt szeretném, ha nem tartoznának túl sok közösséghez, hanem néhányhoz, és azokhoz lennének hűek. A közösségnek még mindig van megtartó ereje. Ha kicsi koruktól benne vannak, megszokják a szabályokat, és amikor jönnek a viharfelhők – például a kamaszkor –, ezek kapaszkodót jelentenek majd.

– **Összességében jó dolog a gyereknevelés? Mitől vagy boldog?**

– Keve keresztelőjére készülve mondtam, hogy a pillanatokat nem túlélni kell, hanem megélni, és hogy az élet nem nagy eseményekből áll, hanem az apró történések összességéből. Azt érzem, hogy a nagy események mellett – amelyeket jó várni és kivárni – milyen nagy értéke van az élet átlagos, apró pillanatainak is.

• KORONDI KINGA